

Så sagde Lisbeth en gang: "Åh, Karen jeg ved ikke hvordan det går til, men før man får set sig om — så har man en Opvask som et Fyrtårn — og det var faldkommen rigtigt — him havde ikke bare et Fyrtårn, him havde mange!"

Under Krigen da søgte vi samlede om Brænde til Kavalerboligen, vi havde jo Brændeovne, og Staten så jo gerne, at vi købte Brænde, for den Gang havde Staten jo svært ved at komme af med Brændet. Men senere, da alle Menne-sker havde købt Brændeovne, så knub det for os at få Brænde, og da vi bogstavelig talt indelukkede fyrede med Brænde (her var endnu ikke indlagt Centralvarme) så gjorde vi det, at vi søgte samlet, og det var gerne min Mand (og jeg bror Carl Schou var med), og de satte en fin Ansøgning op, og så gik vi rundt til de forskellige Beboere, og de skrev på, hvor meget de søgte om, og skrev under. Så kom de jo også hen til Lisbeth, og min Mand var ikke en af dem, der måtte komme ind altid, og den Aften, da han kom og bankede på og sagde: "Lisbeth det er Ansøgningen om Brænde jeg kommer med" — siger Lisbeth: "Jamen jeg er ikke visibel"

lille Bentzon, men kunne De ikke lukke Døren lidt op" og så skulde han stikke Ansøgningen ind, og det gjorde han så — så stod han jo og ventede derinde, og noget efter kommer Lisbeth igen, han kunne høre hende derinde og så siger hun, nu har jeg så strevet under. Han kiggede, men der kom ingen Ansøgning ud, men så kom den under Døren! —

Indslag af Lektor P. Chr. Nielsen.

Vi var også til noget Fødselsdag engang og det var også mægtig flot, og der var også pyntet godt op, og med noget man kin måtte se på — og det var bl. andet ~~en~~ nogle flotte gamle Gyldenlæders Stole, og ar så på det, men vi måtte ^{ikke} sidde på dem, nej endelig ikke.

Indslag af Fru Inger Nielsen.

Jeg husker om Jessie Hansen — hun havde jo Kæresty, og hun var jo også en, der gav Drikkepenge, den lille Malterlærting Sommer, han kom jo forbi her, og når han så kom ind til hende, sagde hun: "er Du ^{glad} i dag, kan Du stå på Hænder så skal Du få en Daler" — og det var jo vanvittig meget — og han havde fået det ofte.

Og så kommer jeg i Tanke om, at Tit Jensen hvin boede jo på Hotellet mange Gange, og gik jo ofte Tur over i Parken, og så skrev hvin i halvtredsene i Avisen, om forskellige Spøgehistorier i Jylland og sågar også i Hørsholm. Hvin boede på Hotellets Pensionat inde bagved; da fortalte hvin, at hvin gik Tur i Slots-parken, så var der altså et Væsen der, hvin fortalte nemlig - hvin gik ned gennem Alleen, forbi et Par af de store Træer - så havde hvin skimmet en lille væver, ligesom en lille væver Person, som smuttede om bag et Træ, og når hvin ^{så} om bag Træet og når hvin gik tilbage - så var der ingenting! - Vi andre, vi vidste jo, at det var Lisbeth Jerichau som gik ind bag et Træ, og bad til Vorherre - for det gjorde hvin jo faktisk, hvin bad jo til ham i den frie ^{Luft} Natur, det var hendes Natur, og vi følte naturligvis også, at det var sådan - men det var egentlig irriterende, at Tit Jensen fik en halvvejs Spøgehistorie ind af det noget, som var rigtigt!

Frå Overpostbud Inge Andersen fortæller:
 Jeg stod en Morgen, og smørte Mad
 til min store Søn, da blev jeg helt
 stiv — der er et eller andet, der
 kigger på Dig, så vendte jeg mig om,
 og i Døren i Spisestuen ind til Gangen
 stod en stor høj Person, mørk, stod
 ligeså stiv — og så sankt jeg —
 Du siger altså ikke noget til nogen,
 så vender jeg mig om, og smører Mad,
 jeg er stadig stiv — så vender jeg
 mig om igen — så var han væk
 ———

Karen Bentzen fortæller:

Må skal De høre, min Søn var inde at
 babysitte et Sted! Og så skete ^{det} en gang
 at Døren blev låst, med, og vi havde ingen
 Ringeklokke dengang. Og så ligger jeg
 i min Seng, og der bliver smidt Sten
 på Tuden — og jeg banker, må det er
 nok Viggo der kommer hjem, og jeg går
 ned for at lukke op, men der var åbent,
 og der var ikke nogen Viggo, og jeg går
 op og lægger mig igen; og den gang
 sov jeg lige rundt om Hjørnet — lidt
 efter kom der Sten på Tuden igen —
 så åbner jeg jo Vinduet — og ser så-
 dan en Skygge lige op ad Rosetzkys
 Hus, og en Mandsperson forsvinde

Fri Overpostbud Inge Andersen fortæller:
 Jeg stod en Morgen, og snurrede Mod
 til min store Søn, da blev jeg helt
 stiv — der er en eller anden, der
 kigger på Dig, så vendte jeg mig om,
 og i Døren i Spisestuen ind til Gangen
 stod en stor høj Person, mørk, stod
 ligeså stiv — og så sankt jeg —
 Du siger altså ikke noget til nogen,
 så vender jeg mig om, og snurrede Mod,
 jeg er stadig stiv — så vender jeg
 mig om igen — så var han væk
 ———

Karen Bentzen fortæller:

Nu skal De høre, min Søn var inde at
 babysitte et Sted! Og så skete ^{det} en gang
 at Døren blev låst, nede, og vi havde ingen
 Ringeklokker dengang. Og så ligger jeg
 i min Seng, og der bliver smidt Sten
 på Rudeen — og jeg tænker, nå det er
 nok Viggo der kommer hjem, og jeg går
 ned for at lukke op, men der var åbent,
 og der var ikke nogen Viggo, og jeg går
 op og lægger mig igen; og den gang
 sov jeg lige rundt om Hjørnet — lidt
 efter kom der Sten på Rudeen igen —
 så åbner jeg jo Vinduet — og ser så-
 dan en Skygge lige op ad Rosetzkys
 Flis, og en Mandsperson forsvinde

Jeg råber med min strengeste Lærindestemme: "sig mig, hvorfor smider De Sten på mine Ruder" hvorpå denne Person ^{der} forsvinder, jeg kan kun se ham som en Skygge - da han kommer hen til Huslyørnet, griber han fat i Huslyørnet, og udstøder et forfærdeligt Vræl - ja, og jeg tænkte det var dog rædselsfuldt. Jeg ringede til Viggo og sagde, "Du må absolut ikke gå hjem her alene, der går en galen Person rundt og råber og skriger, og så siger han, at det skal han nok lade være med", så siger jeg, ved Du noget om, hvor Knud er henne - ja, det vidste han da godt, og jeg ringede dertil og sagde at han altså måtte køre Viggo hjem i Aften, og så siger Knud til mig, jamen så skal Du da ringe til Politiet - nå ja, det skal jeg så, det gjorde jeg og så, og de ^{kom} tog Rapport, og jeg tror ovenikøbet vi flyttede min lille Bil, for den stod derude, hvor den der Person var i Gården, og så tog Betjenten ellers Afsted med mig, og så kom Viggo hjem.

Så næste Morgen s.

Knud var ^{far} til de Børn, Viggo babysittede hos

og så kommer denne sur Skind, som
 Viggo og Bente har siddet hos, og
 så siger han: „Hvad var det for en
 mærkelig Historie, det der i Nat? Jo
 nu skal Du høre, at der kom altså en
 rendende og så - - - Gud siger jeg
 nu veed jeg, hvad der er sket, for der
 er en stor Sten på Hjørnet af Kavaler-
 ar botiken*, dengang tror jeg ikke, der var
 faldet Låger - idet han har hørt mig rå-
 nd af be vredt, så har han kigget op, og
 muren løbet hen imod ^{Hjørnet} og da har han slået
 sit Ben på den Sten - grebet fat i Flis-
 muren, og så hørte jeg jo Urdet fra
 ham. Jeg drømte ikke om, at løs-
 ning kunne være så enkelt; så rin-
 gede jeg altså til Politiet næste Dag,
 de brøede, jeg ikke var rigtig klog.
 At han kastede Sten på Ruden var, for
 dengang havde Rosetrøis en ung Pige,
 hun havde Pigevarelse i det første
 Vindue efter Hjørnet.

Kjeld Christensen fortæller
 Da jeg flyttede herud i 1946, sad min
 kone og jeg derinde om Aftenen, og så hør-
 te vi knip, der kom nærmere, så stop-
 pede det henne ved vores gamle kontor
 og gik tilbage igen, så vi tænkte, spø-
 ger det herude - og det skete hver Aften
 indtil jeg blev klar over, at det var
 Nattevagten der gik på Varmekanalens
 derovre. — Og om Morgenens ved
femtiden, vågnede jeg ved, at en Fleste-
 vogn, der kom hen til Hjørnet af Fole-
 havevej og Sdr. Jagtvej, og den stoppede et
 øjeblik, og så kørte den igen, og det
 skete hver Morgen, indtil jeg var klar
 over at det var Posten, der åbnede sin
 Postkasse

—(0)—

Inger Nielsen
 Overbetjent Larsen, han boede jo henne
 hos Krogen, og passede ham, og ved
 Siden af der var Fru Schøn, der var død
 her sidst i fyrrerne, kom Schwauenflygel
 ind ovenpå, men de flyttede jo til Ewalds-
 vej. Da de Familier boede, var der mange
 Børn i Gården; da vi flyttede herop,
 havde vi vores to små Børn, og så havde
 vi også Karen Bentzen Ulla ca 5-6 år ældre,
 og det var de eneste, der kunne lege

sammen. Rosebærskys var endnu ikke flyt-
 set hen i Hartwig Frisch's Hus, og så prøvte
 de jeg nemlig at sætte vores i Børnehaven
 for jeg syntes, hun skulle have nogen
 at lege med, men da der var gået 14 Dage,
 så sagde opvagte Tige på 3½ år "hvorfor
 kan Du bedre lide Mor'en ind mig" og så
 måtte jeg jo hente Børnet hjem igen - men
 så lidt var der altså af Børn; så hjalp
 det altså, da Rosebærsky kom med sine
 Børn. Jeg ved altså, at da Frk. Teisen var
 død, og Fru Bagason flyttede ind, at hun
 sagde: "hvor er det da dejligt at der er
 nogle Børn - hun kunne lide, der var
 lidt liv. Og Barfods, der boede oppe hvor
 Vindeltrappen kom op fra Frk. Teisen,
 da var hun jo glad, denne enlige Dame
 hun var tryk ved at vide, at hvis der
 skete noget - skulle de nok komme
 ned og hjælpe hende. - og jeg kan
 huske engang senere, det ved De nok
 selv Fru Gram, det var den Gang Radia-
 soren sprang oppe hos Frk. Jerichau, og
 Vandet fossede ned hos Dem, at Frk.
 Jerichau sagde: "Er der Vand i dem,
 jeg brøede, der var varme i"

Karen Beutzon

Dengang disse "Jørgenseus" boede her da lejede de 1ste - salen ind til Fru Gustav Wied og hendes Datter, og dem havde vi megen Fornøjelse af! Den gamle Fru Wied - altså - Gustav Wieds Enke! Datteren var meget indesluttet dengang. Hun fortalte engang Inger Nielsen, at da hun var 60 år, havde hun været en Tur i Hillerød alene! Ellers var hendes Mor altid med!

Så var der Fru Henry Olsen (født Finck) hun havde en Trappe fra sin Stue ned til Køkkenet i Kælderen!

Inden vi fik Centralvarme indlagt, havde vi alle en Plads til 10 cm Brænde i Gården!

= 102 =

Skovrider J. U. Wedel - Heinen!

Jeg er gået Arkiverne grundigt igennem - det jeg kunne komme ind på var, hvordan Situationen var, når en Lejlighed blev ledig. Tidligere blev der ført en lang "Venteliste", og det var meget vigtigt, at den blev ført for i "Tilfældet Fru Henry Olsen" - så fik Landbrugsministeriet et Brev, hvori der stod at "de" havde hørt, at Fru Olsen var kommet på Gigtsanatoriet, og hun kom nok aldrig tilbage - så "de" ville -

gerne oversage hendes Lylighed, og Land-
 brugsministeriet Svare var, at de havde
 sat sig i Forbindelse med Fri Henry
 Olsen, og hun havde svaret, at hun
 gerne vilde komme tilbage til sin
 Lylighed, når hun kom ind af
 Gigsanatoriet. Det var et af de mere
 bristale. Da H. Scheel skulle flytte fra
 Tranekar til Kavalerboligen så sag
 han jo herover først, og skulle lige
 have Lyligheden gået igennem først
 man vidste jo godt, fra Folk der
 havde boet i Kavalerboligen tidligere
 at når man flyttede ind i en Ly-
 lighed i Kavalerboligen — så sørgede
 Ministeriet for — at man selv betalte
 Istandsættelsen, og at det kunne
 komme til at kaste mange Penge,
 det ved Fri Worsaae også — så
 ville ^{han} altså gerne have, der blev ryddet
 op i de Møgbunker, der lå nede i
 Kælderen og i alle de Møgbunker,
 der lå oppe på Loftene, før han
 ville flytte ind, for ellers gik der også
 Røtter, han kom med.

Af de Arkivalier, det er mere inter-
 essante, det er fra en Lejekontrakt fra
 Krigsministeriets bestyrelsen til Maler
 Jerichan — og den er oprettet i 1890

fra Oktober Flyttedag 1890, og det man
lyede, det var Løjtnantslejligheden i
Damerstikbygningen — bestående af:
Kjælder Nr 1-5 inklusive Kjøkken og
Stuedagen 1-4 — Øverste Etage 1-7.

Thiulejen var 300,00 Kr årlig, det skul-
le betales halvårlig, og man fik lov
til at overtrække 14 Dage, gik man
over det, kunne man risikere, at bli-
ve sagt op — og så står der, at i
Frøstueyr må man ikke hælde Vand
i Afløbet fra Kjøkkenet fordi Udlo-
bet var indvendigt.